Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ TRIBUNÁLU (kasačního senátu)
15. září 2010

Věc T-157/09 P

Luigi Marcuccio
v.
Evropská komise

„Kasační opravný prostředek — Veřejná služba — Úředníci — Přiměřená lhůta k podání návrhu na náhradu škody — Opožděnost — Zčásti zjevně nepřípustný a zčásti zjevně neopodstatněný kasační opravný prostředek“

Předmět: Kasační opravný prostředek podaný proti usnesení Soudu pro veřejnou službu Evropské unie (prvního senátu) ze dne 18. února 2009, Marcuccio v. Komise (F-42/08, Sb. VS s. I-A-1-35 a II-A-1-147), a znějící na zrušení tohoto usnesení.

Rozhodnutí: Kasační opravný prostředek se zamítá. Luigi Marcuccio ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady vynaložené v tomto řízení Evropskou komisí.

Shrnutí

1. Řízení — Návrh na zahájení řízení — Formální náležitosti
(Statut Soudního dvora, čl. 21 první pododstavec a čl. 53 první pododstavec; jednací řád Tribunálu, čl. 138 odst. 1)

2. Úředníci — Žaloba — Žádost ve smyslu čl. 90 odst. 1 služebního řádu — Lhůta k podání
(Článek 236 ES; služební řád, články 90 a 91)

3. Úředníci — Žaloba — Lhůty — Návrh na náhradu škody uplatněný vůči orgánu
(Článek 236 ES; statut Soudního dvora, článek 46; služební řád, článek 90)

4. Úředníci — Žaloba — Lhůty — Návrh na náhradu škody uplatněný vůči orgánu
(Statut Soudního dvora, článek 46; služební řád, článek 90)

5. Řízení — Lhůty k podání žaloby — Doručení žaloby doporučenou zásilkou
(Jednací řád Soudu pro veřejnou službu, čl. 39 odst. 1 a čl. 100 odst. 3)

1. Podle čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora, který se na řízení před Tribunálem použije v souladu s čl. 53 prvním pododstavcem téhož statutu, a podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu musí návrh na zahájení řízení obsahovat zejména stručný popis uplatňovaných důvodů. Musí v něm být tedy vysvětleno, v čem spočívá žalobní důvod, na němž je žaloba založena, takže pouze

abstraktní vyjádření nesplňuje požadavky uvedeného statutu a uvedeného jednacího řádu. Navíc i tento stručný popis musí být dostatečně jasný a přesný, aby umožnil žalovanému připravit svou obranu a Tribunálu rozhodnout o žalobě případně i bez dalších podpůrných informací.

K tomu, aby žaloba, nebo konkrétněji žalobní důvod, byly přípustné, musí v souladu se zásadami právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti ze samotného textu návrhu uceleně a srozumitelně vyplývat hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých jsou žaloba respektive žalobní důvod založeny. Tribunálu v tomto ohledu nepřísluší, aby v rámci souboru skutečností uplatněných na podporu jednoho žalobního důvodu zjišťoval, zda tyto skutečnosti mohou být použity i na podporu jiného žalobního důvodu.

(viz bod 27)

Odkazy:

Tribunál, 23. března 2010, Marcuccio v. Komise, T-16/09 P, bod 15 a citovaná judikatura

2. Spor o náhradu škody mezi úředníkem a orgánem, pro který úředník pracuje nebo pracoval, spadá, má-li původ ve služebním poměru, který dotyčnou osobu spojuje s daným orgánem, do působnosti článku 236 ES (jehož znění je totožné se zněním článku 270 SFEU) a článků 90 a 91 služebního řádu.

Skutečnost, že článek 236 ES a článek 90 služebního řádu nestanoví žádnou lhůtu k podání návrhu na náhradu škody, neznamená, že by požadavek na dodržení přiměřené lhůty k podání takového návrhu byl protiprávní. Použití těchto ustanovení zejména na návrh na náhradu škody totiž musí být v souladu s obecnými zásadami práva Evropské unie, jimiž jsou zásada právní jistoty a zásada ochrany legitimního očekávání. V případech, kdy právní předpisy danou otázku neupravují, tyto obecné zásady brání tomu, aby orgány a fyzické nebo právnické osoby jednaly bez časového omezení, neboť by tak mohla být ohrožena zejména stabilita dosaženého právního stavu, a vyžadují, aby byla dodržena přiměřená lhůta.

Je-li tedy po uplynutí přiměřené lhůty žalováno jednání vedoucí ke vzniku škody, kterého se evropský orgán dopustil v rámci vztahů se svými pracovníky, má tato skutečnost dopad na jistotu právních vztahů mezi uvedeným orgánem a jeho pracovníky a pro rozpočet Evropské unie znamená výdaje spojené s časově příliš vzdáleným jednáním. Zásada právní jistoty proto vyžaduje, aby pracovníci své návrhy na náhradu škody předkládali v přiměřené lhůtě poté, co nastala škoda, kterou jim evropský orgán způsobil v rámci jejich vztahů s ním.

(viz body 40 až 43)

Odkazy:

Tribunál, 5. října 2004, Eagle a další v. Komise, T-144/02, Sb. rozh. s. II-3381, bod 62; Tribunál, 26. června 2009, Marcuccio v. Komise, T-114/08 P, Sb. VS s. I-B-1-53 a II-B-1-313, bod 12 a citovaná judikatura; Tribunál, 23. března 2010, výše uvedené usnesení Marcuccio v. Komise, bod 34 a citovaná judikatura

3. Spor o náhradu škody mezi úředníkem a orgánem, pro který úředník pracuje nebo pracoval, spadá, má-li původ ve služebním poměru, který dotyčnou osobu spojuje s daným orgánem, do působnosti článku 236 ES, a nikoli do působnosti článku 46 statutu Soudního dvora. Pětiletá promlčecí doba upravená posledně uvedeným ustanovením tedy není kritériem pro posouzení přiměřenosti lhůty k podání žaloby, o niž jde v projednávané věci, ale nanejvýš relevantním srovnávacím kritériem v rámci tohoto posuzování, neboť smyslem této promlčecí doby je také zaručit právní jistotu u žalob na náhradu škody podávaných proti Evropské unii. Skutečnost, že návrh byl podán před uplynutím pěti let od okamžiku, kdy se dotyčné osoby dozvěděly o situaci, na niž si stěžují, tedy nestačí pro vyslovení závěru, že uvedený návrh byl podán v přiměřené lhůtě.

(viz bod 45)

Odkazy:

Tribunál, 23. března 2010, výše uvedené usnesení Marcuccio v. Komise, bod 37 a citovaná judikatura

4. Určení lhůty k podání žaloby na náhradu škody je právní otázkou. Pokud použitelná právní úprava nestanoví lhůtu k podání návrhu na náhradu škody vyplývající ze služebního poměru mezi úředníkem a orgánem, pro který úředník pracuje, musí být uvedený návrh podán v přiměřené lhůtě, která se určí se zřetelem k okolnostem daného případu. Zjišťování a posuzování relevantních skutečností sice v tomto ohledu přísluší výlučně Soudu pro veřejnou službu, nedopustí-li se ovšem jejich zkreslení, avšak jejich následná právní kvalifikace, kterou provádí z hlediska zásady dodržení přiměřené lhůty, podléhá přezkumu Tribunálu.

(viz bod 47)

Odkazy:

Tribunál, 23. března 2010, výše uvedené usnesení Marcuccio v. Komise, bod 39 a citovaná judikatura

5. Doručuje-li kancelář Soudu pro veřejnou službu žalovanému žalobu doporučenou zásilkou, datem doručení, od kterého počínají běžet lhůty, je datum, kdy žalovaný potvrdil přijetí doporučené zásilky, která mu byla adresována.

(viz body 69 a 70)

Odkazy:

Tribunál, 23. března 2010, výše uvedené usnesení Marcuccio v. Komise, bod 64 a citovaná judikatura